

ماهنامه " کارگر ساختمانی " نشریه مشترکی است که زیر نظر هیات های موسس سندیکائی " تابتا " متشکل از نقاشان سندیکائی تبریز ، سندیکای نقاشان استان البرز ، نقاشان سندیکائی بندر عباس ، هیات بازگشایی سندیکای نقاشان تهران و حومه ، نقاشان سندیکائی اردبیل) منتشر می گردد، و از تمامی کارگران ساختمانی دعوت به همکاری می کند. دوستان و همکاران کارگران ساختمانی برای هر موردی که لازم دیدید می توانید از طریق ایمیل زیر با ما تماس حاصل نمایند.

karegare.sakhtoman@gmail.com

فهرست:

- ۱) چرا ما کارگران به نشریه نیازمندیم؟
- ۲) چرا ایجاد اتحادیه و سندیکا از نان شب برای ما مهم تر است؟
- ۳) آموزش
- ۴) اخبار کارگری
- ۵ - معرفی تشکل های موجود کارگری

حقوق قانونی کارگران و راه های
پیشنهادی

شعر!

تا به حال

افتادن شاه توت را دیده ای!؟

که چگونه سرخی اش را

با خاک قسمت می کند

[هیچ چیز مثل افتادن درد آور نیست]

من کارگر های زیادی را دیدم

از ساختمانی که می افتادند

شاه توت می شدند.

- ۱) کارگران ایجاد تشکل مستقل و اعتصاب حق قانونی شما در برابر گرسنگی ،ستم و بهره کش است.
- ۲) طبقه ۱۴ میلیونی کارگران ایران، با ایجاد فدراسیون و اتحادیه های سراسری مبارزه و مقاومت خود را در سطح ملی تقویت کنید.
- ۳) کارگران امنیت شغلی ، بیمه های درمانی ،بیکاری ،بازنشستگی ،تحصیل و مسکن رایگان حق قانونی شما است.
- ۴) علیه خصوصی سازی اقتصاد(خودمانی سازی) علیه خصوصی سازی آموزش ،درمان ،ورزش و خدمات عمومی توسط مافیای ثروت و قدرت مبارزه خود را تشدید کنید.
- ۵) آزادی بیان ،قلم ،مطبوعات و نظارت و کنترل تشکل های کارگری و مردمی بر تولید ،توزیع و واردات تنها راه مقابله با فساد و رانت خوارهای دولتی و موسسات اقتصادی است.
- ۶) کارگران و هیئت های موسس اقدام به ایجاد اتحادیه ها و سندیکاهای کارگری در کارخانجات و محیط های کارگری کنید.

راه ارتباطی با نشریه :

کارگران برای بهبود نشریه خود پیشنهادات و انتقادات خود را به ایمیل ذکر شده بفرستید چرا که این نشریه تنها با همکاری شما در جهت رسیدن به حقوق حقه ما کارگران پیش خواهد رفت .چرا که :

چاره رنجبران وحدت و تشکیلات است.

karegare.sakhtoman@gmail.com

سخن روز به بهانه ماهنامه کارگران ساختمان
چرا ما کارگران به نشریه نیازمندیم :

دوستان کارگر ما طبقه ۱۴ میلیونی کارگران ایران با بیش از ۵۰ میلیون خانوار مولد تمام اقلام مایحتاج عمومی، مسکن، دارو، تغذیه و ... به مثابه قلب تپنده جامعه که اگر لحظه ای دست از کار بکشیم جامعه از حرکت باز می ایستد، که خود از این نعمات کوچکترین بهره ای نمی بریم. ما کارگران مخصوصا ۸ میلیون کارگران ساختمان باید با شکم گرسنه و بچه های نظاره گر خانه های مجلل، ماشین های گرانبه و تفریحات سرمایه داران و فرزندانشان باشیم و کار ما تنها انباشت سرمایه برای آنان و بی آینده‌گی برای خودمان شده است، در چنین شرایط نابرابر ما از کوچکترین حقوقی برای زندگانی مانند حق تشکل، اعتصاب، اعتراض و دستمزدهای متناسب با تورم، بیمه بیکاری و درمانی، بیمه بازنشستگی و قانون متری کار بی بهره ایم. دولت سرمایه داری به عنوان چماق طبقه حاکم (سرمایه داران) هر روز عرصه را برای ما سخت و تنگتر می کند به طوری که هر گونه اعتصاب، اعتراض و تشکل مستقل کارگری با خفقان و سرکوب مواجه می شود و با در دست گرفتن وسایل ارتباط جمعی و منع آزادی مطبوعات ما را از داشتن هرگونه تریبونی برای ارتقاء آگاهی، کسب اطلاع از هم و ایجاد تشکل های مستقل برای گرفتن حقوق خود از طریق گرد هم آمدن جلوگیری میکند و به پراکندگی و تفرقه ما دامن میزند، در چنین شرایطی داشتن نشریه ای برای ارتقاء آگاهی و آموزش چگونگی ایجاد تشکل های مبارزاتی و ... لازم می باشد نشریه فوق قصد دارد ارتباط بین ۸ میلیون کارگر ساختمانی را با هم و سپس با کل طبقه ایجاد کند.

بی شک همکاری فعالان کارگری و پیشروان در ارائه تجارب مبارزاتی خود باعث ارتقاء سطح کمی و کیفی نشریه و آگاهی کارگران در ایجاد هم بستگی طبقاتی خواهد شد که نوید آینده سعادت مند را برای طبقه کارگر خواهد داشت.

مطلب اصلی :

چرا ایجاد اتحادیه و سندیکا از نان شب برای ما مهم تر است؟

این سوال باید با سوال های دیگر ترکیب گردد که چرا ما کارگران مولدین تمامی نعمات جامعه از کوچکترین نعماتی بی بهره هستیم؟ و در کشوری ثروتمند در حال مرگ تدریجی می باشیم؟ چرا مبارزات ما به نتیجه نمی رسد؟ چرا قوانین حمایتی گفته شده نه تنها اجرا نمی شود بلکه به نفع سرمایه داران توسط قانون کار تغییر داده می شود؟ چرا اصول قانون اساسی در موارد درمان، بیمه همگانی، مسکن و یا امنیت شغلی نه تنها اجرا نمی شود بلکه شورای نگهبان مدافع مافیای ثروت و قدرت بیمه کارگران ساختمان را رد میکند؟ چرا دیوان عدالت پیشنهاد کارگران را برای دستمزد متناسب با تورم را رد میکند؟ چرا نیروی ۵۰ میلیونی ما در مقابل تعداد انگشت شمار سرمایه داران ناتوان و عاجز است؟ چرا؟ چرا؟ چرا؟ ...

در طول ۲۰۰ سال عمر ننگین سرمایه داری همواره جنگ طبقاتی بین ۱ درصد جامعه (سرمایه داران) در مقابل ۹۹ درصد جامعه (کارگران) صاحب فقط نیروی کار برای فروش بهتر امری طبیعی جلوه داده شده و میشود و در این لحظه تشکل و آگاهی طبقاتی ما تنها وسیله برای مقابله با هجوم سرمایه داری و سیاست های ضد کارگری معنی می شود.

احزاب، سندیکا ها، اتحادیه ها، فدراسیون ها و کنفدراسیون در سطح ملی و سراسری تنها ابزارهای ما برای همبستگی در مقابل دشمن طبقاتی می باشد که می توانیم بوسیله آنها به خواست ها و مطالبات قانونی خود برسیم. در هر کشوری که این سازمان ها قویتر بوده اند مبارزه آسانتر بوده و به همان اندازه توان مبارزاتی مخصوصا در سطح سراسری آسانتر بوده است و در کشوری مانند ایران که سرکوب شدیدتر می باشد ما کارگران در حال مرگ تدریجی می باشیم. ما کارگران ساختمان که مشمول قوانین ضد کارگری و دچار بیکاری در تمام دنیا می باشیم در نبود اتحادیه ها و سندیکا ها در بدترین شرایط قرار داریم و شرمنده زن و بچه هایمان هستیم برای اینکه از این بن بست و پراکندگی رها شویم و از مبارزات خود نتیجه مثبت بگیریم باید تشکل های موجود و یا هیئت های موسس سندیکا کارگران ساختمان، نقاش، بناها، کاشی کار، لوله

کارگران ایجاد تشکل مستقل و اعتصاب حق قانونی شما در برابر گرسنگی، ستم و بهره کش است.

کش، برقکارو همسو و هم جهت در ساختن اتحادیه کارگران ساختمان حرکت کنیم. این کار بوسیله کارگران پیشرو و سندیکاهای موجود شدنی است و در این میان بسیاری از انجمن های زرد صنفی که کارگران شاهد آن می باشند آماده تبدیل شدن به سندیکا می باشند. از طرفی همگام با این کار پیشروان کارگری باید در رشته های خود مانند پتروشیمی و حمل و نقل، ماشین سازی و ... این کار را تداوم داده با انتقال تجارب خود به یکدیگر و همکاری های سراسری و با تقویت یکپارچگی خود سرمایه داران را وادار به عقب نشینی کنند. طبقه کارگر در صورت نبود تشکل مانند گلوله بدون چاشنی یا تفنگ بدون گلوله است که در صورت شلیک هم اتفاقی نخواهد افتاد. برای غلبه به بی برنامگی و دوری از تفرقه :

چاره ما کارگران وحدت و تشکیلات است. و ایجاد این تشکل ها از نان شب هم واجب تر است.

بخش آموزش :

موارد قانونی فعالیت صنفی کارگران

طبقه کارگر ایران باید برای رسیدن به مطالبات گوناگون خود، بیمه های اجتماعی، امنیت شغلی، دستمزد های متناسب با تورم، حق اعتصاب، تشکل، اعتراض در شرایطی که دولت سرمایه داری آنها را آگاهانه مورد سرکوب قرار می دهد بشناسد و توان حمایتی نهادهای سرمایه داری که زیر فشار طبقه کارگر صورت گرفته اند برای گرفتن بهانه سرکوب و فعالیت مشروع و قانونی از آنها دارای اهمیت ویژه ای می باشد، که به بعضی از آنها اشاره میکنیم.

کارگران باید از این قوانین پایه ای مورد قبول به عنوان تنها ابزار تشکیلاتی در جهت رسیدن به حقوق قانونی خود نهایت استفاده را بکنند. قوانین پایه ای مورد قبول تمام دنیا می باشد ایجاد حق تشکل مستقل، اعتصاب در مقابل بهره کشی و تبعیض و سیاست های ضد کارگری دولت های سرمایه داری که این سیاست ها مانند قراردادهای سفید امضا، موقت، دستمزدهای ۱/۴ زیر خط فقر، مایحتاج ضروری مردم، خصوصی سازی یا خودمانی سازی، انباشت ثروت های میلیاردی توسط مافیای ثروت و قدرت بوده اند که طبقه کارگر بدون داشتن تشکل های صنفی و سراسری قادر به ادامه مبارزه در مقابل طبقه سرمایه دار نخواهد بود ما به چند نمونه از این قوانین در اینجا اشاره میکنیم :

اصل ۲۶ قانون اساسی در ایجاد تشکل، اصل ۳ قانون اساسی در حق اعتصاب و تظاهرات از این نمونه ها می باشد و هم چنین مهمتر از این ها مخصوصا برای کارگران مقاله نامه های بین المللی که برای جمهوری اسلامی به عنوان عضو سازمان ملل متحد لازم الاجراء است و قابل اجرا در ایران می باشد.

مقاله نامه ۸۷ سازمان جهانی کار در مورد آزادی تشکل های مستقل و حمایت از حق ایجاد تشکل میباشد که در زیر قسمت هایی از آن را می آوریم :

(۱) آزادی تشکل ها ماده ۲

(۲) کارگران و کارفرمایان بدون هیچ گونه امتیاز و بدون اجازه می توانند اقدام به ساخت و تشکیل سازمان هایی به میل خود

طبقه ۱۴ میلیونی کارگران ایران با ایجاد فدراسیون و اتحادیه های سراسری مبارزه و مقاومت خود را در سطح ملی تقویت کنید.

بپردازند یا به تشکل و سازمان های دیگر بپیوندند.

این سازمان ها حق دارند اساسنامه خود را تنظیم و تدوین و نمایندگان خود را آزادانه انتخاب نمایند و اداره امور و فعالیت خود را تنظیم و برنامه عملی خود را اعلام نمایند.

۳) مقامات دولتی باید از هرگونه مداخله که ممکن است این حق را محدود یا منع کند خود داری نمایند.

۴) این سازمان ها را نمی توان از طریق اداری منحل یا توقیف نمود.

۵) این سازمان ها حق تشکیل اتحادیه، فدراسیون با کنفدراسیون را دارند و هم چنین می توانند به سازمان های جهانی نیز بپیوندند.

ب) مقاومتنامه ۹۸ سازمان جهانی کار در ۸ ژوئن ۱۹۴۹ در "مورد حق تشکل و مذاکره دست جمعی"

ماده ۱-۱ کارگران باید در برابر اقدامات ضد سندیکایی و تبعیض آمیز در خصوص اشتغال، از حمایت کافی برخوردار باشند

۲- حمایت از کارگران در برابر اقدامات ضد سندیکایی بویژه باید بندهای زیر را در برگیرد:
الف) شرط استخدام کارگران به عدم عضویت در سندیکاهای کارگری یا به استعفا از آنها؛
ب) اخراج کارگران یا ایجاد مزاحمت برای آنان به هر وسیله، به علت عضویت در سندیکاهای کارگری یا به علت شرکت در فعالیت های تشکیلاتی سندیکایی در غیر ساعات های کار یا حتی در صورت موافقت کارفرما در زمان کار.

۲-۱ سندیکاهای کارگری و کارفرمائی باید در مقابل هرگونه اقدام مداخله گرانه در تشکیلات و فعالیت امور اداری آنها از سوی اعضاء و یا نمایندگان طرف مقابل چه به صورت مستقیم و یا غیر مستقیم کاملاً مصون باشند؛

اقدامات زیر از جمله اقداماتی است که از لحاظ مقرراتی این ماده مداخله غیر موجه تلقی می شود :

اقدامات تحریک آمیز به منظور ایجاد طرح های کارگری دیگر تحت نفوذ کارفرمایان، پیشتیبانی از اتحادیه های کارگری بوسیله کمک مالی بدین منظور که تحت حمایت کارفرمایان قرار بگیرد.

در صورت نیاز باید سازمان هایی که با شرایط هر کشور متناسب بوده و احترام به حقوق آزادی اتحادیه ها را به نحوی که در ماده ۱ توضیح داده شد تامین نماید.

دوستان کارگر مخصوصاً هیئت های موسس سندیکا ها می توانند از طریق موارد بالا در مورد ایجاد تشکل های مستقل استفاده نمایند.

کارگران امنیت شغلی، بیمه های درمانی، بیکاری، بازنشستگی، تحصیل و مسکن رایگان حق قانونی شما است.

اخبار کارگری:

۱) حدود ۱۰۰۰ کارگر ساختمانی در اعتراض به تغییر قانون بیمه اجتماعی کارگران ساختمانی از در مقابل مجلس دست به تحسن زدند. این کارگران معتقدند تلاش مجلس برای تغییر قانون بیمه آن‌ها برای حمایت از انبوه سازان یا آنطور که خود می‌گویند، بساز و بفروش‌ها انجام می‌گیرد. این کارگران می‌گویند در صورت اعمال تغییرات مورد نظر مجلس در قانون بیمه کارگران ساختمانی، اگر چه در ظاهر بستری برای بیمه این کارگران فراهم است اما به دلیل ساز و کار غیر قابل اجرای دریافت حق بیمه سهم کارفرما، علاوه بر آنکه عملاً هیچ کارگر ساختمانی جدیدی بیمه نخواهد شد، حدود ۴۰۰ هزار کارگر ساختمانی بیمه شده، بیمه خود را از دست خواهند داد.

۲) روز چهارشنبه ۱۳۹۳/۱۰/۳ کارگران شرکت معدنی چادرملو با امضای طوماری حمایت خود را از دبیر انجمن صنفی کارگری این معدن که متعاقب [اعتصاب یک ماهه کارگران](#) در سال گذشته اخراج شده بود، اعلام کردند. در این طومار حمایتی ۶۵۶ نفر از کارگران پیمانی معدن چادرملو از هیئت مدیره این شرکت خواسته‌اند تا نهایت سعی و تلاش خود را در جهت ابقاء و زمینه سازی برای ادامه همکاری بهرام حسنی‌نژاد به کار گیرند. روز یکشنبه (۲۳ آذر) تجمع اعتراض آمیزی نیز از سوی کارگران این معدن در اعتراض به شایعه انتخاب دبیر جدید انجمن صنفی کارگران این معدن برگزار شده است. در شرایطی که حکم تبرئه آقای حسنی‌نژاد به تازه گی صادر شده و کارگران از این خبر خوشحال هستند اما به نظر می‌رسد بازگشت آقای حسنی‌نژاد منتفی شده و قرار است دبیر جدیدی برای انجمن صنفی انتخاب شود. پس از شنیدن این خبر حدود ۶۰۰ نفر از کارگران چادرملو در سمت دبیری انجمن صنفی کارگران چادرملو ابقاء بهرام حسنی‌نژاد در سمت دبیری انجمن صنفی کارگران چادرملو شدند. به محض اینکه حکم تبرئه آقای حسنی‌نژاد صادر شد آقایان به فکر افتاده‌اند دبیر جدید انتخاب کنند. در حالی که کارگران همواره حمایت قاطع خود را از حسنی‌نژاد به عنوان نماینده‌شان نشان داده‌اند. شایان ذکر است این طومار در اختیار واحد حراست معدن چادرملو، بازرسان انجمن صنفی کارکنان آسفالت طوس، مدیریت مجتمع صنعتی چادرملو و مدیریت شرکت آسفالت طوس قرار گرفته است.

علیه خصوصی سازی یا خودمانی سازی آموزش، درمان، ورزش و خدمات عمومی توسط مافیای ثروت و قدرت مبارزه خود را تشدید کنید.

(۳) ۹۰۰ کارگر واگن پارس اراک در اعتراض به خودداری کارفرما از تمدید قرارداد کار رئیس نهاد کارگری این واحد تولیدی دست از کار کشیده و تولید را متوقف کردند. بر اساس این گزارش، کارفرما در ادامه تغییرات خود به تازگی مدیر انتظامات واگن پارس را با وجود آنکه دو ماه به پایان قرارداد کارش باقی مانده بود از کار منفک کرده است و یک نظامی بازنشسته را جایگزین او کرده است. آنطور که کارگران گزارش کرده‌اند مدیر جدید از صبح امروز مشغول به کار شده و نفرات جدیدی را در واحد انتظامات و نگهبانی جایگزین کرده است. کارگران می‌گویند این تغییر مدیریتی در واگن پارس به قصد اعمال محدودیت بیشتر بر کارگران در کارخانه است. اجرای طرح طبقه بندی مشاغل در کارخانه واگن پارس که از وعده‌های کارفرما برای پایان دادن به اعتراضات صنفی پیشین کارگران بود متوقف شده است. گفتنی است کارگران واگن پارس اراک یکبار در شهریور ماه امسال و بار دیگر در تاریخ مهر ماه به مدت یک هفته در اعتراض به تعویق سه ماهه حقوق و عملکرد بد مدیران کارخانه دست از کار کشیده بودند. آخرین اعتراض صنفی کارگران واگن پارس در پی پرداخت بخشی از مطالبات، استعفای مدیر داخلی کارخانه و وعده‌های مثبت کارفرما پایان یافت. لازم به ذکر است قرارگاه خاتم الاوصیاء سهامدار اصلی کارخانه واگن پارس اراک است و تعیین کارفرمای این واحد تولیدی بر عهده این قرارگاه نظامی قرار دارد.

۴) اتحادیه نیروی کارگری فرانسه در خصوص سیاست‌های

ریاضت اقتصادی به دولت هشدار داد. به نوشته روزنامه فرانسوی فیگارو، اتحادیه نیروی کارگری فرانسه به عنوان یکی از بزرگترین اتحادیه‌های کارگری این کشور روز سه‌شنبه مقابل جمع کثیری از فرانسویان در پاریس، طی هشدار به دولت فرانسه خواستار توقف سیاست ریاضتی آن شد و اعلام کرد که در صورت عدم توقف این سیاست از سوی دولت اعتصاب عمومی برگزار خواهد شد. ژان کلود میلی: «مسئول حزب نیروی کارگری فرانسه در اظهاراتی در این خصوص اعلام کرد: «دولت باید از سیاست ریاضتی خود که کشور را در معرض خودکشی اجتماعی، اقتصادی و دموکراتیک قرار داده، دست بردارد.» وی در هشدار به دولت افزود: «ما هیچ چیز را در خصوص برگزاری اعتصاب عمومی طی هفته‌ها و ماه‌های آینده رد نمی‌کنیم و آماده‌ایم در صورت امکان اعتصاب‌هایی را ترتیب دهیم.»

(۵) صدها نفر از پزشکان، پرستاران و کارکنان بیمارستان‌های شهر رم در اعتراض به تداوم سیاست سخت گیرانه اقتصادی دولت ایتالیا به ویژه در بخش بهداشت و درمان، تظاهرات کردند. کارکنان بیمارستان‌ها با تشیع نمادین تابوت قربانیان بحران اقتصادی در برابر وزارت بهداشت ایتالیا، به تداوم کاهش بودجه این بخش و اخراج پزشکان و پرستاران اعتراض کردند یکی از معترضان گفت: «این تابوت‌ها، نمادی از مرگ بخش بهداشت و درمان در ایتالیا است. با وجودی که در بیمارستان ائورلیا هاسپیتال، سالیانه نزدیک به ۲۵ هزار بیمار فقط در بخش اورژانس پذیرفته می‌شود»

اما در سه سال گذشته نه فقط ۲۰ میلیون یورو از بودجه آن را کاهش داده‌اند بلکه هفته گذشته ده‌ها نفر از کارکنان این بیمارستان به ویژه پرستاران را اخراج کرده‌اند. «تظاهرکنندگان اعلام کردند ادامه سیاست‌های ریاضتی دولت در این زمینه موجب کاهش بیشتر خدمات به بیماران خواهد شد. یکی از پزشکان ایتالیایی نیز گفت: «واقعا شرم آور است که در آستانه جشن‌های کریسمس و سال نو میلادی ۱۶۰ نفر را در سه بیمارستان شهر رم از کار اخراج کنند.» تداوم بحران دراز مدت اقتصادی در ایتالیا موجب بیکاری نزدیک به دو میلیون شاغل شده است.

ستون معرفی تشکل های موجود کارگری :

همگام با دیگر تشکلهای کارگری

این قسمت سندیکای شرکت واحد

یکی از تشکلهای کارگری که در دوره جدید رشد جنبش کارگری توانسته مجدداً خود را متشکل کرده در مبارزات کارگری جایگاه خوبی کسب کند سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه است. این سندیکا نه تنها در میان کارگران، رانندگان و کارمندان شرکت واحد تهران و حومه شناخته شده و مورد احترام است بلکه بعنوان تشکل و یک نیروی محبوب در تمامی سطح جنبش و طبقه کارگر و تمامی مردم بعنوان تشکل کارگری مبارز و دارای احترام و محبوبیت زیادی است، لازم است بدانیم چنین محبوبیتی را با مبارزات خود کسب کرده است برای درک بهتر موضوع مختصری، به تاریخ ایجاد، بازگشایی و مبارزات این سندیکا اشاره میکنیم:

در مهر ۱۳۳۷ اولین انتخابات هیات مدیره سندیکای کارگران اتوبوسرانی تهران و حومه برگزار شد. در سال ۱۳۳۹ شرکت واحد از دادن حق عایله‌مندی خودداری کرده و روز جمعه را روز کار و نیامدن به سرکار موجب کسر کار و جریمه اعلام نمود. در مخالفت با این مساله رانندگان دست به اعتصاب زدند. پلیس آگاهی تهران به محض اطلاع از این موضوع با دستگیری رانندگان اعتصاب را شکسته و شرکت واحد نیز با اخراج دست جمعی هیات مدیره و اعضای فعال سندیکا به این حرکت واکنش نشان داد. در حالی که برخی از رانندگان در بازداشت به سر می بردند، هیات مدیره به دبیری یوسف ساروخانیان با کارفرما وارد مذاکره شد، و با حمایتی که از طرف رانندگان و کارگران می شدند حق عایله‌مندی را به کارفرما قبولانده و رانندگان زندانی آزاد شدند و همگی به کار بازگشتند، طی دوره انقلاب ۱۳۵۷ تشکل های کارگر بسیار فعال شدند و در کل کشور سندیکا ها، و شوراهای انقلابی کارگری و غیره تشکیل شدند که سندیکا شرکت واحد نیز به فعالیت خود ادامه می داد تا اینکه به مرور قدرت جمهوری اسلامی در جامعه بیشتر و بیشتر شد هرچه جمهوری اسلامی قوی تر می شد سرکوب انقلابیون و کارگران شدت بیشتری می یافت تا اینکه بعد از شکست انقلاب ۱۳۵۷ و حاکم شدن جمهوری اسلامی به مرور سرکوب تشکل های کارگری توسط جمهوری اسلامی به شکل های مختلف تا آن حدی ادامه یافت که هر گونه فعالیت مستقل کارگری از جمله سندیکاهای کارگری نیز مشمول سرکوب شدید گردیدند و در پی سرکوب تشکل های مستقل کارگری، تشکل های وابسته دولتی یعنی خانه کارگر و تشکل های جانبی ان شوراهای اسلامی و ... جایگزین شوراهای کارگری وسندیکاهای کارگری شدند. بنا براین سندیکای کارگران شرکت واحد نیز بدون اعلام انحلال به تعطیلی کشانده شد، در سالهای ۱۳۸۲ و ۱۳۸۴ با تلاش هیات موسس و رانندگان، شرکت واحد توانستند سندیکا کارگران شرکت واحد را احیا کنند. در سال ۱۳۸۴ سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه بازگشایی شد و مجدداً شروع به کار کرد. البته مثل همیشه این فعالیت ها همراه با سرکوب و زندان و شکنجه بوده و هستند. کارگران شرکت واحد برای کسب مطالبات خود در هشتم بهمن ۱۳۸۴ دست به اعتصاب زدند این اعتصاب در پی آن انجام گرفت که شهردار تهران، قالیباف و مدیرعامل وقت شرکت واحد حاضر نشد خواست کارگران را عملی کند.

داود رضوی در مورد مشکلاتی که منجر به این اعتصاب شده است می گوید: "سال ها بود که رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی از ابتدایی ترین حقوق و مزایای خود محروم بودند و کمترین مزد را جهت بیشترین کار دریافت میکردند. و با صراحت میتوان گفت هیچ مزایایی جز حداقل حقوق دریافتی نداشتند و حتی دریافتی پول نهارشان ماهانه برابر بود با یک عدد ساندویچ. هیچ امید و روزنه ای جهت مسکن وجود نداشت و میتوان گفت نود درصد کارگران بخصوص رانندگان مستاجر بودند آنهم در حاشیه و شهرهای اطراف تهران. با توجه به اینکه رانندگان در آلودگی شدید هوا کار میکنند اما از مزایای شیر روزانه محروم بودند. و یا حتی لباس کار نداشتند و با لباس شخصی خودشان باید کار میکردند. به اجبار باید هم رانندگی میکردند و هم کار کمک راننده را انجام میدادند و در اصل دو نوع کار انجام میدادند و یک حقوق دریافت میکردند. رانندگان از مزایای واقعی مددکاری و امکانات پزشکی محروم بودند. در واقع تمام این کاستی ها و بی توجهی به مشکلات کارگران زمانی بود که شوراهای اسلامی کار که تحت پوشش خانه کارگر، بازوی کار فرما بودند و نقش نماینده کارگر را در شرکت واحد بازی میکردند." در روز شش بهمن به بعد اکثر اعضای هیات مدیره سندیکا بازداشت شدند. اطلاعیه سندیکا مبنی بر اعتصاب به شکل وسیعی در سطح شهر بین رانندگان پخش شده بود. هشتم بهمن، سپیده دم سرد زمستان است و رانندگان معمولا ساعت پنج صبح در توقفگاه های اتوبوس های شرکت واحد حاضر می شوند. قرار است که رانندگان با حضور در توقفگاه ها دست از کار بکشند و اتوبوس ها را به شهر حمل نکنند. داود رضوی فعال سندیکایی آن سپیدم را چنین توصیف می کند: "سالها بود که تهران چنین فضای امنیتی را در سطح شهر به خود ندیده بود. شاید بتوان گفت بعد از وقایع کوی دانشگاه در سال ۷۸ این اولین باری بود که حضور گسترده ای از یگان های ویژه و مامورین لباس شخصی ها در خیابان های تهران به چشم می خورد. توقفگاه های شرکت واحد در مناطق ۲۲ گانه شهر تهران قرار دارد، به دلیل این پراکندگی و اهمیت سرکوب این اعتصاب که بسیار مهم بود شاید بتوان گفت ده ها هزار نیروی یگان ویژه در سرکوب این اعتصاب شرکت داشتند. بطور مثال توقفگاه منطقه یک و دو در آن زمان در خیابان هنگام بعد از میدان رسالت قرار داشت، اما حضور مامورین و لباس شخصی ها از پل سید خندان بطور پراکنده و فشرده در کل بزرگراه رسالت تا درب توقفگاه به چشم می خوردند، در میدان رسالت از رهگذران کارت شناسائی می خواستند و هر که راننده سندیکائی شرکت واحد بود قبل از رسیدن به محل کار ش بازداشت می شد. در مناطق مختلف اتوبوسرانی در داخل توقفگاه ها حضور یگان های ویژه حتی از تعداد رانندگان بیشتر بود، در منطقه چهار اتوبوسرانی در محله نازی آباد تونلی بزرگ از مامورین یگان ویژه در مقابل درب توقفگاه درست شده بود و رانندگان باید از این تونل عبور می کردند تا به داخل می رفتند و سوال می کردند آیا کار می کنی یا نه؟ آن ها ئی که کار نمی کردند تا ته صف برسند زیر ضربات باتون قرار می گرفتند، و داخل اتوبوس های از قبل آماده شده انداخته می شدند، معمولا اکثرا از این ضربات نصیبشان می شد. در منطقه ۹ اتوبوسرانی آنقدر حضور مامورین یگان ویژه زیاد بود که سطح توقفگاه از این حضور سیاه رنگ به نظر می رسید." در این اعتصاب بیش از ۵۰۰ نفر از رانندگان شب قبل از اعتصاب و روز اعتصاب دستگیر شدند و بیش از ۴۰۰ تن از کار اخراج شدند که با پایداری و تلاش اعضای سندیکای شرکت واحد و حمایت های فعالین کارگری و فعالین دیگر جنبش ها و تشکل ها و نهاد های جهانی تقریبا اکثرا از زندان آزاد و بعد از مدتی به سر کار خود بازگشتند، ضمن اینکه کارگران شرکت واحد به برخی از مطالبات خود دست یافتند اما سرکوب سندیکا و اعضای آن و دیگر فعالین کارگری بشدت ادامه دارد و صد البته مبارزه نیز هر روز گسترده تر می شود. بزرگترین دستاورد مبارزه طی ده سال گذشته احترام و محبوبیتی است که سندیکای کارگران شرکت واحد در میان کارگران و نیروهای فعال و مبارز کسب کرده و به الگویی برای کارگران تبدیل شده است، اکنون در جهت تاثیر مبارزات، بسیاری از کارگران درک کردند که علی رغم خطرهای زیادی در مسیر مبارزه هیچ راهی برای زنده ماندن، کسب حقوق های معوقه، امنیت شغلی، مقابله با اخراجها، افزایش دستمزد، بیمه، و دهها مطالبه دیگر جز مبارزه راهی وجود ندارد و بسیاری از کارگران درک کردند راهی که سندیکا ی شرکت واحد برای کسب مطالبات خود شروع کرده است باید با همبستگی بیشتر در میان صفوف کارگران ادامه یابد از این جهت است که بسیاری از کارگران در تلاشند که تشکلهای خود را ایجاد کنند تا به آن حدی از همبستگی طبقاتی دست یابند که دشمن نتواند تشکل ها و فعالین را سرکوب کرده و برخی از آنها را زندانی کند، از کارگران ساختمانی می خواهیم در جهت یافتن راه حل های مبارزه و متشکل شدن از تجربیات کارگران شرکت واحد استفاده کنند. بدون شک تنها راه نجات کارگران وحدت و تشکیلات است. وحدت طبقاتی کارگران نیاز اولیه برای کسب مطالبات و قدرت کارگری است و صد البته چنین وحدت و همبستگی فقط از طریق همبستگی میان تشکلهای توده ای کارگران مانند سندیکاها، اتحادیه ها و دیگر اشکال تشکل کارگری به صورت ایجاد اتحادیه ها و فدراسیونهای سراسری و هم چنین ایجاد و گسترش

تشکیلات سراسری طبقه کارگر ممکن خواهد شد با توجه به اینکه دولت سرمایه داری جمهوری اسلامی هر گونه تشکل یابی را سرکوب می کند لازم است دوستان کارگر با تاسیس هیات های موسس از یک طرف اقدام به ایجاد تشکل های کارگری کنند و از طرف دیگر توسط هیات های موسس اقدام به سازماندهی تشکل های موجود جهت ایجاد تشکل سراسری کارگری (فدراسیون) گردد .

به یاد داشته باشیم تشکلهای توده - صنفی کارگران و تشکیلات مدافع منافع کل طبقه آنها مکمل یکدیگرند و هر کدام از آنها وجود نداشته باشد طبقه کارگر دچار مشکل شده به خواسته هایش نخواهد رسید . در حال حاضر فرصت زمینه های عینی برای ایجاد هر دو شکل تشکیلات طبقاتی کارگران مهیا است ما به عنوان کارگران ساختمانی اکنون در جهت ایجاد تشکل میان کارگران ساختمانی تلاش می کنیم و از دیگر دوستان کارگر می خواهیم دست ما را برای ساختن تشکل کارگری بگیرند .

